

CUPRINS

Prolog	009
1. Decizia „cea mai bună”	019
2. Pregătirea	035
3. Antrenamentul	060
4. Disciplina	089
5. Sinceritatea	113
6. Cultura	142
7. Eșecul	173
8. Intenția	191
Epilog	222
Mulțumiri	229
Note	231

Prolog

Cum să tratezi măreția cu seriozitate

Locul jurnalistului sportiv este cel mai bun dintre toate. Nu din cauză că primește popcorn gratis, deși așa se întâmplă de cele mai multe ori, sau pentru că are o perspectivă mai bună asupra marelui joc decât a spectatorului de rând, lucru care nu se întâmplă mereu. Ceea ce face din acest loc unul râvnit, este proximitatea, de altfel inaccesibilă, cu măreția în acțiune. Eu nu am irosit așa ceva. Mi-am luat notițe.

Faptul că asști la aruncarea din ultimele secunde, cea câștigătoare, sau la lovitura finală, reprezintă numai o fărâmă a acestei munci. Cea mai mare parte a timpului ți-o petreci la antrenamente, urmărind procesul alchimic prin care antrenorii și sportivii hotărăsc pe moment care este acțiunea cea mai potrivită. Înainte și după antrenamente, pe holurile și tunelurile din culisele cluburilor sportive, un jurnalist sportiv poate să ia interviuri unora dintre figurile mărețe ale sportului și să adune informații despre caracteristicile esențiale ale prestației lor sub stres. Prietena mea, Lesley Visser, care este comentator de televiziune, a spus cândva în glumă că ar trebui să scoatem o carte cu titlul „Presupusa Intimitate”, pentru că efortul de a înțelege ce fac sportivii poate să conducă la niște întrebări destul de indiscrete. La un moment dat, după un antrenament alături de Golden State Warriors, am stat lângă apreciatul aruncător de la distanță al NBA-ului, Stephen Curry, și fiind incapabilă să mă controlez, m-am auzit întrebându-l: „Îmi dai voie să-ți ating mâinile?”

Curry, plin de amabilitate, a întins palmele, iar eu mi-am pus mâinile peste ale lui. Am fost șocată să simt porțiuni exfoliate, cu bătăături rugoase și aspre. Nu știu din ce motiv mă așteptasem să aibă mâinile fine. Curry are o siluetă atât de subțire

și pare că plutește deasupra pământului, iar aruncările lui par complet lipsite de efort. Dar eu atinsesem mâinile unui tâmplar. În acea clipă am înțeles că îndemânarea lui cu o minge de baschet nu venea de la sine. Era rezultatul a două mii de aruncări la coș săptămânale la antrenamente, o trudă care îi tocise mâinile.

Acest gen de întâlniri au adus cu ele o revelație fundamentală: până și sportivii care par cei mai grațioși sunt produsul propriilor eforturi. Abilitățile lor nu țin de un talent natural, ci sunt dobândite. Mai mult decât atât. Agerimea și autocontrolul lor, manifestate în momente critice, reprezintă o lecție însușită.

Ceea ce ar sugera ideea că și alții pot să o învețe, chiar și cei dintre noi care-și testează limitele în fața unui birou. Ideea acestei legături provocatoare a fost întărită de o conversație pe care am avut-o cu Rod Laver, tenismen introdus în Hall of Fame, pe când stăteam pe o bancă lângă terenurile exterioare de la Wimbledon, în timp ce realizam un reportaj despre Pete Sampras. L-am întrebat pe Laver dacă există ceva ce au în comun toți marii campioni. Da, mi-a răspuns Laver. „Toți sunt capabili să se transpună în forma lor maximă atunci când au cea mai mare nevoie de asta”.¹

010

Cui nu i-ar plăcea să poată face asta, indiferent de profesie?

Proximitatea campionilor și organizațiilor lor mi-a influențat fără îndoială felul în care îmi fac meseria. În urmă cu câțiva ani, Sports Illustrated mi-a încredințat misiunea de a scrie un articol despre metamorfoza lui Billie Jean King de la o sportivă extraordinară la antrenoarea care a susținut-o pe Martina Navratilova spre sfârșitul carierei ei, în momentele în care era predispusă la crize de anxietate. După ce mi-am petrecut ceva timp alături de King și am ascultat-o vorbind despre faptul că tenisul are de-a face mai puțin cu talentul și mai mult cu „stăpânirea unei abilități”, m-am așezat la birou să scriu.² A fost una dintre primele mele sarcini importante pentru revistă și, în timp ce mă uitam la ecranul alb al computerului, mi-am dat

seama deodată că îmi pierdeam mințile. M-am gândit atunci: „Ei bine, asta-i grozav; iată că scrii un articol despre una dintre maestrele executării sarcinilor sub stres, iar tu te sufoci de frică”.

Am reușit cumva să scriu un articol care merita să fie publicat. Dar după aceea mi-am dat seama că și scrisul sub presiunea unui termen limită este tot o formă de muncă sub stres. Și am început să mă gândesc la modalități de a-mi îmbunătăți performanța, în loc să mă bazez pe talent sau pe un moment de inspirație. Am început să mă gândesc: „Dacă ai o anumită ambiție, de ce nu ai oferi abilității tale măcar jumătate din devotarea pe care o dedici orice sportiv?”

Această schimbare simplă a perspectivei m-a făcut să reanalizez experiențele cu antrenorii și sportivii pe care le-am avut de-a lungul mai multor ani și să le reinterpretez, să-mi revizuiască părerile despre aspectele importante ale personalităților lor. De prea multe ori suntem intimidati de ei din motivele greșite. Le glorificăm strălucirea și le atribuim tot felul de calități idealizate, pe care în realitate nici nu le posedă, în timp ce ignorăm calitățile pe care le au cu adevărat, cum ar fi perseverența. Chiar și sportivul profesionist care pare cel mai leneș muncește mai mult decât omul obișnuit pentru a deveni mai bun, zi după zi, și este mai sincer atunci când vine vorba să-și confrunte inconsecvențele de performanță sub stres. De prea multe ori trecem cu vederea meritele reale ale mentalității de sportiv și ne spunem că are de-a face cu lucruri mai serioase. Nu facem asta în legătură cu nici o altă disciplină din sfera umanistă, a artelor, științei sau afacerilor. Ce escrocherie discriminatorie.

În copilărie făceam parte din categoria obișnuită a celor care îi divinizează pe eroi. Mulțumită tatălui meu am fost expusă destul de devreme unor idoli, cum ar fi jurnalistul sportiv din Hall of Fame, Dan Jenkins, care m-a târât după el la diverse evenimente pe când scria articole premiate pentru revista Sports Illustrated, apoi pentru Golf Digest. Pe parcursul acestei activități a încercat să îndepărteze sentimentul fals și